

Symbol 11. Städat text eller teckning inbunden
Damaged text

Den Blindes Sång.
Så står jag nu ensam på stranden etc.
2. Så står jag nu ensam på stranden etc.
3. Så står jag nu ensam på stranden etc.
4. Så står jag nu ensam på stranden etc.
5. Så står jag nu ensam på stranden etc.
6. Så står jag nu ensam på stranden etc.
7. Så står jag nu ensam på stranden etc.
8. Så står jag nu ensam på stranden etc.
9. Så står jag nu ensam på stranden etc.
10. Så står jag nu ensam på stranden etc.

21. Så står jag nu ensam på stranden etc.
22. Så står jag nu ensam på stranden etc.
23. Så står jag nu ensam på stranden etc.
24. Så står jag nu ensam på stranden etc.
25. Så står jag nu ensam på stranden etc.
26. Så står jag nu ensam på stranden etc.
27. Så står jag nu ensam på stranden etc.
28. Så står jag nu ensam på stranden etc.
29. Så står jag nu ensam på stranden etc.
30. Så står jag nu ensam på stranden etc.
31. Så står jag nu ensam på stranden etc.
32. Så står jag nu ensam på stranden etc.
33. Så står jag nu ensam på stranden etc.
34. Så står jag nu ensam på stranden etc.
35. Så står jag nu ensam på stranden etc.
36. Så står jag nu ensam på stranden etc.

med sitt råd, Att båd' Guds och menskers lagar
Trottsa i mitt öfverdåd.
24. Och hans råd jag villigt följde, Enskande
mig medel blott: Ur mörkrets djup jag dölsde Planen
för mitt swarta brott.
25. Medlet kom och gäst jag strödde Hjertöft i
min faders mat, Vid hans plågbådd jag mig stödde,
Dölskande mitt djupa hat.
26. Men han wille icke draga Hådan till en an-
nan werld; Satan halp mig dock tillaga, Andra gång
hans hådanfärd.
27. Änven nu jag såg hans plågor, Med ett
hjerta öfverryckt, Och han dog, — men hafwets wä-
gor Werde blifwit min tillflykt.
28. Ja, om hafwets kalla bölja På mitt lif då
gjort ett slur; Då jag skulle funnat bölja, Hwad jag
ej vill säga ut.
29. Onde ande, är du åter Framme med ditt
falska råd; Nej, på Gud jag mig förläter, Dussäglig
är hans nåd.
30. Snart den tunga dörren gniflar Och jag förs
till Tings igen, Der med hårda ord mig gislar, Strän-
ge, bistre domaren.
31. Gdmmen mig, i dysra murar, Werldens blickar
djupt mig slå; Tigern, som på rostwet lurar, Hellre
jag i famn vill gå.
32. Och, dock ut i werlden ilar, Wille jag en
flyktning bli; O! hur skall jag bödelns bita, Runna
undgå och bli fri.
33. Rätta lilla, du som gnager Muren der, gör
hållet stort; Och jag vill med mina naglar Hjelpa
dig, blott skynna fort.
34. Rätt och dag jag vill arbeta, På mitt rädd-
ningsmedel — men, Wänte ingen det så weta, Förr-
än jag nått frifheten.
35. Sierran till bortegubba lunder Skulle jag min
tillflykt ta, Ägna alla mina stunder, Endast Gud, blott
Gud, Ack! ja.
36. Endast godt jag skulle göra Och afbedja semt
mitt brott, Och till slut Gud skulle höra, Ge mig
lugnets ljusta lott.

GS 930

Trenne utvalda,
mycket märkvardiga och underhållande
Wisor.

Den Första:
(Förnt ej tryckt)
Lejon-Bruden.
För lång tid tillbaka fanns någonstädes etc.
Den Andra:
Den Blindes Sång,
Här står jag nu ensam på stranden etc.
Den Tredje:
Fadermörderkan.
Rättan gnager fångelsmuren etc.

Kalmar.
Trykt hos D. & A. Westin. 1851.
Pris: 2 fl. Rgs.

1. "Hvad er det, der gør dig så trist?"
 2. "Det er det gamle hus, der står her. Det har været min hjemmested i mange år, og jeg kan ikke se det som det var. Det er som om det er et andet hus, som jeg aldrig har kendt."

Lejon-Bruden.

För lång tid tillbaka fanns någorstådes i utlandet en gammal djurwaktare, anställd wid att wårda djuren i ett fungligt menageri. Denne djurwaktare egde ett enda barn, en dotter, wid namn Zelma, den skönaste och älsfligaste mö man ännu skådat. Bland mängden af de personer, som besökte menageriet, mera för att språka några få ord med den wackra Zelma, än för att se de wilda djuren, fanns också en frém-
ling, som så förälskade sig i flickan, att han swor att äga henne, eller dö. Han framställde också sitt gifter-
målsförslag för djurwaktaren, hwilken, då frémlingen
war rik och af hög börd, snart gaf sitt bifall, trots dott-
rens försäkringar, att hon omöjligt kunde älska frém-
lingen. — Skadtadt Zelmans böner, tårar och förwif-
lan, widhöll fadren likwäl sitt beslut, och bröllopspä-
gen utfattes. Denna dag inföll. Redan stod Zelma
iklädd sin bruddräkt, redan samlade sig gästerna, då
flickan smög sig ut ur rummet och stöndade bort. —

3 skimrande bruddrägt, så hvidt som en snö
Stod djurkraftarnas dotter, en blomstrande mö,
Hon tvingas att gifwa en fremling sin hand,
3 morgon går fården till fremmande land.

2. Och gästerna samlas, men tid är det
 än Förr Zetma att träffa sin kunglige wån,
 Och sorgsen hon går sig till lejonets bur.
 Att säga farwål åt sitt älskade djur.

I menageriet fanns nemligen ett lejon, hwilket som unge blifwit fångadt och disfordt. — Zelma war då ännu ett barn. Hon fattade tycke för det skola, wackra djuret; hon började smeka och jollra med det, och snart såg man lejonungen och barnet i glada lekar tumla om på marken. Lejonets tillgifwenhet för

rumla om på marken. Lejonets tillgiftwenhet för

1. Mattan gager fængsel-muren, Løper bade hi och in;
 Men en fänge inom muren, Ötter jag med dy;
 Helt stann.
 2. Gemt' at natten, tung at dagen, All min tan;
 Fe at mitt brott, Och hur jag skall undgå lagen, Öder
 det enda jag begär.
 3. Önd! min Önd, mitt brott at videra, An det
 mig förlitas må. Öderdes ej ill döms, o Öerre! I
 din frångåhet med mig gå.
 4. Samvetsgeval min själ marterar Och likväl
 för menstfordat står.
 5. Domstoln tror min öfvald säga, Öderliden redan
 dömen fallit; Men Allsader i det löga, Du ser bål
 hur det at skider.
 6. Kan jag, bdr jag väl bekänna, Önd! min Önd,
 ditt råd mig gif! Öder väl dottern Hjertlös spänna
 Ödagan ur sin moder's lif.
 7. Nog art jag min fader mödrar, Öfven hemne,
 o! o nu!, Och dock förr'n jag mig afbödar Öan;
 8. Öder, jag villde rufen gångr Öeda, gråta, gråta;
 Önd — at god.
 9. Önd at god, — men råttvis öfven, Övarar

6. Sij bort, du sijnwilsans smittri! Sag hoo-
pder ar gerran ar god; Zu den som har Gud i sit
hjerter, dan sja afwen brod på sit bord.
7. Så skal ei den allgode saga ein hand bort
sitan mig ande. Den salsen han ryttet mig aga,
Sag lus af hans anda bød for.
8. Der luster skal icke uriladags af fordiste plad-
gor og gval! Det himmelske skal stråle
9. Gud! gif mig lysre art lida skændbarlig
hvad du har bestalt, O høpsfulle den røstten forbi-
da: I grastuen ju luster skal alle! —

mig en inre röst; Arma själ och hjerta båriven, Uel!
för er ej finnes tröst.

10. Gud är rättvis, men han låter Råd och godhet gå för rätt; Så en annan stämman drer, Salar och gör hjertat lätt.

11. Nej, du vill mig blott bedraga, Falska stäm,
 ma i min själ. Kräma hjerta! gråt och flaga, Du
 förlorat har ditt wål.

12. Dock, hvad hjælper det att gråta, Nej! och
nej, förhårdelse, Är det enda mig kan bära, Hjelp mig
satan i mitt we!

13. Hu! jag ryser, hu, jag qväsves, Hvem var
det jag nämnde? hu! Velgehus, — men Gud förgås;
ves, Har jag bedt så ofta ju.

14. Gud mig ingen tröst vill sända, Ranske sin-
nes han ej till? Jo, ack jo, han fins, och wanda
Mig till honom, blott jag vill.

15. Hådan wilt orene ande, War du då så stræxt
tillfreds; Fron uti min bön sig blande Och jag blir
i Gud tillfreds.

16. Ja jag tror att Gud förlåter; Ty han vill ej syndar'ns död. Gud jag beder dig nu åter; Råd, da mig utur min nöd.

17. Du som såg det brott jag gjorde, Säg ju och
den frestelse, Smilken jag väl trotsat borde, Men
som mig besegrade.

18. Långe sedan i sin snara, Satan mig godtryck-
ligt dref; Kunde det väl annat vara, Så som jag
uppföstrad blef.

19. Knappast hunnit jungfruåren, Edla jag på
1868 Skatthuset, Laster följäs uti spåren, Utaf brottets nes-
lighet.

20. Ingen mig en warning stänkte, Ingen på
mig alls gaf aft, Förr än jag allt mer mig stänkte
Uti ondskans djupa schakt.

21. Barnslig vordnad jag ej lärde; Men miss-
 afning desto mer, För min fader som blott närde
 Rörle för hvad ruset ger.

22. Svär och elsk mot de sina, Var han alltid
i sin rus Och för sin familj en pina, Salande sitt
 eget hus.

23. Så förgingo år och dagar, Kom så satan